

азъ бѣхъ останалъ 200—250 крачки назадъ по нужда, когато съгледохъ, какъ Христо попадна ненадѣйно въ скрититѣ до височината черкези. Насѣкоха го на парчета. Слѣдъ това азъ подплашенъ се скитахъ изъ балканитѣ, пристигнахъ най-послѣ въ Етрополъ, прѣдставихъ се на властитѣ, които ме изпратиха тукъ. Това е то.

Пъкъ ще ви помоля да ми се повърнатъ нѣщата и 140 тѣ наполеона, които ми вземаха при арестуването ми.

— Нѣщо повече мѣма ли да кажешъ?

— Не.

— На колко си години?

— Точно незная, но прѣдполагамъ да бѣда на 25—26 години.

— Ние те разбрахме, че си добъръ и честенъ, човѣкъ, обаче истината скривашъ.

— Всичко това имате възможность да провѣрите. Азъ ви посочихъ на лица, които сж честни търговци и се намиратъ въ Румания.

— Джанамъ, разбрахме! Но я слушай! Кажи си правичката! Ти знаешъ, че царя е много милостивъ и, че той ще ви освободи. Пъкъ ще ви се дадатъ и нѣщата. Истината, истината искамъ. Когато излѣзохте отъ парахода Радецки, за кждѣ тъкмѣхте да отидите?

— Азъ казахъ вече кждѣ мислихъ да отида. Вие искате да ви кажа какво е мислила четата, но това отъ кждѣ ще зная?

— Е, че като вземахте пушкитѣ, за какво щѣхте да ги употрѣбите?

— Не зная. Азъ се твърдѣ много страхувамъ отъ пушка. И праздна да е, менъ се струва все, че ще стане нѣкоя хата.

— Е, че та не знаешъ ли, когато нѣкой човѣкъ взема бравда, какво ще прави, когато вземе тесла, трионъ, какво ще прави? Когато вземе мотика, копачка, лопата?